

Klepy

Beneš Metod Kulda

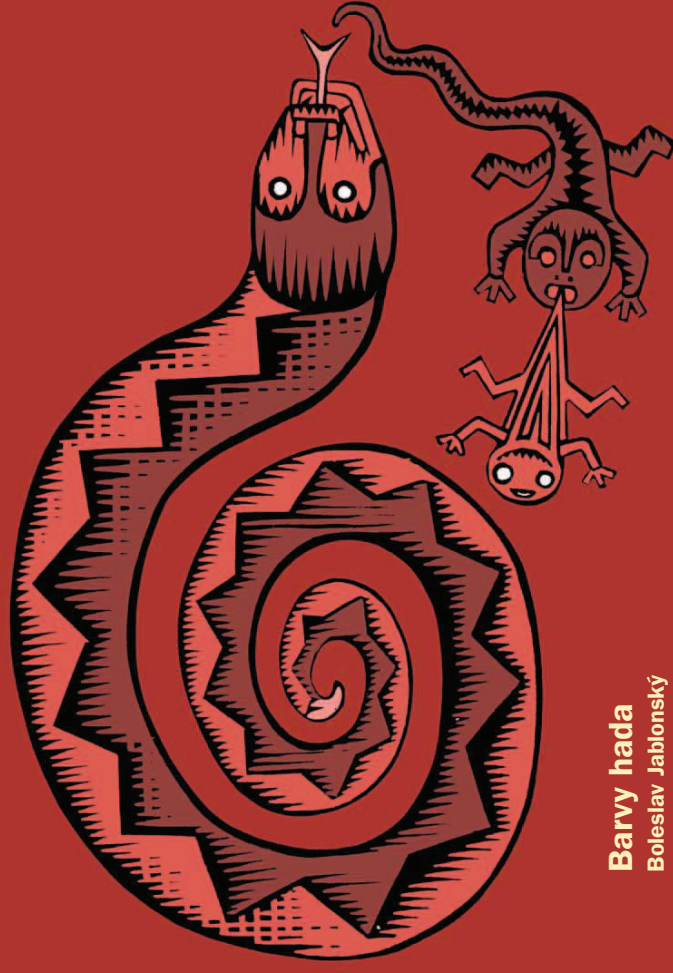
Raději mám v dálce vlky,
nežli blížké, sprosté plky;
pomlouvač má zoubek hadí,
na každém si žáhu zchladí.

Po čem poznáš nejlip klepnu?
V jazyku má silnou tepnu.
Prostořeká plikuše
mívá novín na nůše.

raděj 78, 280
vlk 61
nejlip 79
jazyk 36, 79, 98

46 122 148 206 282

Barvy hada

Boleslav Jablonský

Půvabné jsou barvy hada,
když se v létě slunívá,
avšak jeho klamná vnaďa
jedy v sobě ukrývá.

A tak synu, hřích odívá
v půvabný se často šat;
co však roucho toho skrývá,
jedovatý jesti had.

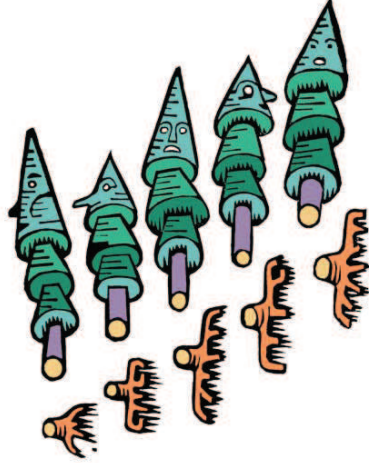
barvy 70, 106, 240
hřích 121, 140, 271
jest 11, 22, 152

47 97 157 208 272

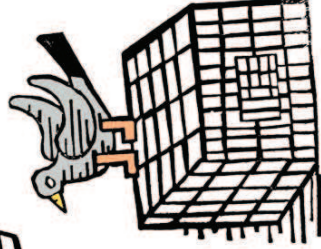
Chyby

Karel Alois Vinařický

Město bez domů,
les beze stromů;
pole bez klasů,
hlava bez vlasů;
sedlák bez krávy,
trávník bez trávy;
mlynář bez mouky,
doly bez louky;
louka bez rosy,
sekač bez kosy;
oráč bez rádlá,
husa bez sádla;
kuchař bez nože,
jirchář bez kože;
mlatec bez cepu,
ptáčník bez lepu;

74 46 149 228 248

dělník bez práce,
vínař bez krace;
pekař bez pece,
ptáček bez klece;
chlapec bez míče,
koči bez biče;
jídlo bez soli,
chromý bez holi;
zima bez ledu,
kaše bez medu;
hájek bez ptáků,
škola bez žáků;
deště bez mraků,
díra bez raků;
rybník bez ryby,
jsou samé chyby.

bez 37, 171, 227
škola 254

Dívčí píseň

Josef Jiří Kolář

Bůh dal jest rohy volům,
vráným podkovy koňům,
zajíci čerstvé běhy,
holoubkům sladké něhy,
přeostřé zuby psovi,
širokou tlamu lvovi,
a ptactvo učil létati,
němé zas ryby plovati,
a mužům vtip a vůli dal,
pod zvláštní ochranu je vzal,
konečně se mu zdálo,
že zbylo ženám málo, –
i dal jim na rty říky,
krásu namísto píky,
neb jest to obecná řeč,
že krása přemáhá meč.

vtip 137
krása 73, 178, 184

75 49 166 231 270

Vyběhla bříza běličká...

Vítězslav Hálek

Vyběhla bříza běličká,
jak ze stáda ta kozička,
vyběhla z lesa na pokraj,
že prý už táhne jara báj.

Vyběhla jako panenka,
tak hebká a tak do tenka,
že až to lesem projelo
a vše se touhou zachvělo.

A táhne šumem jara báj,
vzduch jak na housle, na šalmaj,
vzduch samá vůně, samý květ,
a mladý úsměv celý svět.

Hned každý strom zelený šat
jme světečně se oblíkat,
a každá haluz, každá snět
chce novou řečí rozprávět.

A jak by k hodlům zavolal,
přilítli hosté z blíž i dál,
a za den, za dva širý kraj
a celý svět byl jara báj.

báj 25, 212, 219
stromy 150, 160, 179
zavolat 121, 218

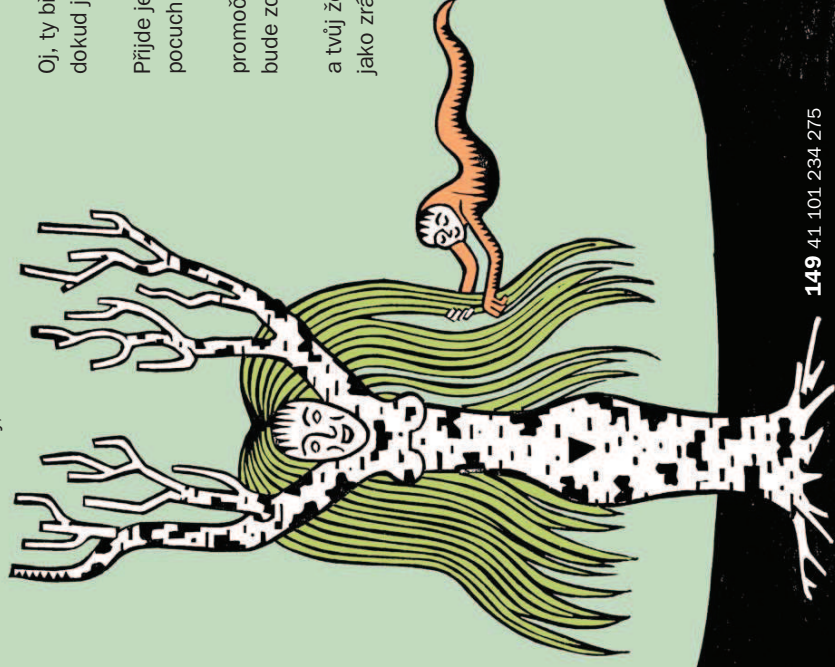
148 38 120 229 272

Bříza

Augustin Eugen Mužík

Stojí bříza jak nevěsta
tam, kde v háj se stáčí cesta.

Tělo jako krasavice,
útlí boky, směvné líce.

Bílý šat a dlouhé vlasy
v proudy volné rozpletla si.

A dech větru kolem vlaje,
s dlouhými si vlasy hraje,

jak by ženich družku vítal,
spílal vlas a rozeplítal.

Oj, ty břízo, těs se žítí,
dokud jarní slunko svítí!

Přijde jeseň, bouře roje,
pocuchají vlasy tvoje,

promočí tvé bílé tělo,
bude zde tak neveselo,

a tvůj ženich, moje dítě,
jako zrádce opustí tě!

149 41 101 234 275

krasotinka 149
vlasy 17, 198, 275

Dívka nemocná

Jan z Hvězdy

Povězte sestřínky,
co mám za nemoc?
Že oka nezavru
celou skoro noc.

Ach jistěže Vášek
mi zlý udělal,
s smíchem včera když – ach!
hubinku mi dal.

Pořád mne to svírá,
píchá a trhá;
ni ve dne, považte!
pokoj to nedá.

Sestřínky zlatičké,
pomozte mi jen;
zde v *srdci* vězí to,
a – nechce to ven.

ach 84, 130, 289
hubinka 247
svírat 17, 113
sestry 142, 168, 250

228 69 108 132 260

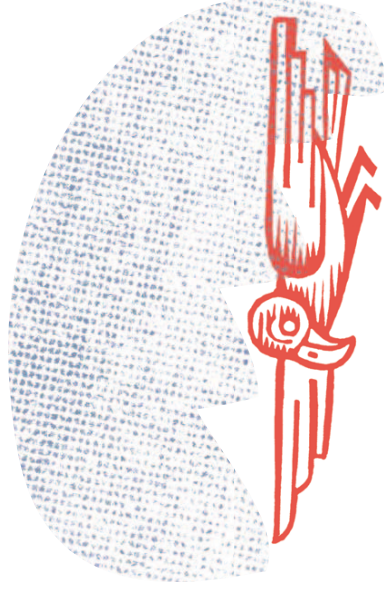
Holoubátko moje...

Marie Čacká

Holoubátko moje,
nevyletuj z dvoru,
číhá dravý luňák
ukryt v tmavém boru.

Ale holoubátko
neposlechlo matku,
vyletělo přece
vysoko ze statku.

Nevrátilo však se
neposlušné ptáče,
a nebohá matka,
jak ta pro ně pláče.

holoubek 75, 226
moje 78, 79, 152, 283

229 64 77 160 262